

Του **ΑΜΠΙΝΤΟΥΛ ΡΑΧΜΑΝ ΜΑΝΤΑΛΑ**

Πριν από λίγο καιρό καθόμουν στο μάθημα δημοσιογραφίας που κάνουμε στην εφημερίδα των «Αποδημητικών Πουλιών». Η θεματική του μαθήματος ήταν για την επιρροή των φωτογραφιών στην κοινή γνώμη. Είδαμε και αναλύσαμε κάποιες από τις 100 πιο επιδραστικές φωτογραφίες των τελευταίων δεκαετιών. Ανάμεσα σ' αυτές ήταν και αυτή του Κέβιν Κάρτερ με τίτλο «Ο γύπας και το μικρό κορίτσι».

Ο φωτογράφος Κάρτερ, από τη Νότια Αφρική, ήταν σε ταξίδι σε κάποιο μακρινό χωριό στο Σουδάν όταν άκουσε ένα μικρό κορίτσι να κλαίει. Όταν έφτασε στο μέρος που ήταν το κορίτσι που υπέφερε από υποσιτισμό, είδε έναν γύπα να το κοιτάζει σαν να περιμένει να πεθάνει για να το φάει. Ο Κάρτερ πήρε το Διεθνές Βραβείο Πούλιτζερ γι' αυτή τη φωτογραφία το 1993 αλλά δέχτηκε μεγάλο κύμα κριτικής για την επιλογή του να τραβήξει τη φωτογραφία αντί να βοηθήσει το κορίτσι. Αργότερα αυτοκτόνησε.

Συγκινήθηκα πολύ και παραλίγο να κυλήσει ένα δάκρυ από το μάτι μου γιατί είχα ζήσει μια παρόμοια κατάσταση πείνας στη Μοσούλη, την πόλη μου, μέσα στην οποία ήμασταν πολιορκημένοι. Τότε οι δυνάμεις που μας πολιορκούσαν μας είχαν απαγορεύσει το φαγητό και το νερό για 6 μήνες. Ταυτόχρονα ο ISIS, που ήταν μέσα στη Μοσούλη, έδινε το φαγητό που είχε μόνο στα μέλη του. Ήταν αρνητικοί να δώσουν φαγητό σε μας ακόμα και όταν τους προσφέραμε χρήματα. Οι υπόλοιποι αθώοι άνθρωποι δεν μπορούσαν να πάρουν τίποτα από καμία πλευρά.

Επειδή είχαμε προβλέψει την πολιορκία αυτή, είχαμε πάρει προμήθειες λίγες μέρες πριν από την έναρξή της. Τις ημέρες της πολιορκίας περιορίσαμε πολύ την κατανάλωση φαγητού για να μας φτάσει όσο περισσότερο γινόταν. Δεν μας είχε μείνει τίποτα εκτός από ελάχιστα υλικά. Εμείς, όπως και άλλοι, είχαμε σκέτο άβραστο σιτάρι για να φάμε διότι μας είχαν απαγορεύσει το νερό. Για να πάρουμε νερό έπρεπε να πάμε στο πηγάδι και η διαδικασία ήταν πολύ δύσκολη γιατί είχαμε μόνο κουβάδες. Τους κατεβάζαμε στο πηγάδι και τους γεμίζαμε νερό για να πίνουμε, να πλενόμαστε και να καθαρίζουμε το σπίτι. Δεν καταναλώναμε πολύ

Ιστορίες ασιτίας: από το Σουδάν του '93 στη Μοσούλη του '16

AP / BRAM JANSSEN

νερό γιατί πάντα υπήρχε περίπτωση να μην μπορούμε να βγούμε από τα σπίτια μας την ώρα του βομβαρδισμού. Είχε τύχει, βέβαια, να μας βομβαρδίζουν την ώρα που τραβούσαμε νερό, αλλά παρά τον κίνδυνο συνεχίζαμε λόγω της μεγάλης μας ανάγκης.

Την τελευταία μέρα της πολιορκίας ήρθε σε εμάς ο γείτονας με το παιδί του και μας είπε ότι δεν είχαν φάει τίποτα για δύο μέρες και ότι ο γιος του δεν άντεχε άλλο, χρειαζόταν να φάει κάτι οπωσδήποτε. Όταν είδαμε το παιδί σε αυτή την τρομερή κατάσταση, έτοιμο να λιποθυμήσει από την πείνα και τη δίψα, ο μεγάλος μου αδερφός έφερε ότι μας είχε απομείνει από φαγητό, δηλαδή ρύζι και λίγη σάλτσα ντομάτας, και έδωσε το μισό στον γείτονα μας λέγοντάς του: «Αυτό το μισό για σένα και το άλλο για μας».

Ο γείτονάς μας συγκινήθηκε τόσο που κόντεψε να κλάψει από τη χαρά του και μας ευχήθηκε τα καλύτερα. Του είπαμε πως το να μοιραζόμαστε το φαγητό μεταξύ μας είναι υποχρέωσή μας και πως αυτό το φαγητό μάς το έδωσε ο Θεός. Κάθε γείτονας οφείλει να βοηθάει τον γείτονά του την

AP / BRAM JANSSEN

ώρα της ανάγκης.

Με αυτές τις καλές μας προθέσεις απελευθερώθηκε η Μοσούλη χάρη στις δυνάμεις ασφαλείας την επόμενη ημέρα. Το φαγητό που μοιραστήκαμε ήταν το τελευταίο μας γεύμα πριν απελευθερωθεί η πόλη. Μετά τη λήξη της πολιορκίας βρήκαμε φαγητό να φάμε και νερό να πιούμε. Ζήσαμε όμορφες μέρες, χωρίς τον τρόμο που μας συνόδευε κατά τη διάρκεια της κατάληψης της Μοσούλης από τον ISIS, μακριά από την πείνα που κόντεψε να σκοτώσει την πόλη μας.